

— Какъ не! Често го возж до дома. Ако обичате, качете се, азъ ще Ви заведа.

Високовъ останѣ въ недоумѣние. . .

— Единъ левъ! не е голѣма работа, господине, — насърди го файтонджията и нашъ Добри „прѣмига“ надъ „грѣшния левъ“ и се качи.

Файтонътъ спрѣ прѣдъ една висока нова къща. Високовъ слѣзе, расплати се и мотнѣ глава отрицателно, когато услужливий файтонджия изяви желание „да го почака“.

Провинциялното спокойствие на Високова сѣкашъ отиде, заедно съ „грѣшния“ въ джоба на файтонджията. До днешенъ день Добри малко се е познавалъ съ голѣмцитѣ, па и тази хубава висока къща. . . . Ахъ, Ганчо, Ганчо!

Най-сетнѣ посѣбра сърдце Добри и почука.

— Какво обичате, господине? — попита излѣзлата слугиня.

— Искамъ да видж г-на Пъзлева, — каза Добри и исчерви божура.

По боята и цѣлвия „кафетъ“ опитната слугиня разбра, че има работа съ „моаджиринъ.“ та съвсѣмъ безцеремонно тропнѣ врата предъ носѣтъ на Добри, па вече отвлтрѣ извика: — „Почакайте малко!“ . . .

Застапъ Добри да чака.

Слѣдъ петъ минути излѣае пакъ същата слугиня, изгледа „моаджириня“ още веднѣжъ отъ него до глава, па му рече усмихната:

— Господарътъ е у дома, нъ е нерасположенъ, та елате утрѣ слѣдъ обѣдъ. . . . Ами вий отъ дѣ сте, господине, защо сте дошли? — искаше да продължи дѣвойката; ала Добри испуснѣ едно: „Ахъ, Ганчо, Ганчо!“ — па пѣшкомъ се запѣти изъ широкитѣ столични улици.

Въ това врѣме г-нъ Пъзлевъ седѣше въ кабинета си надъ нѣкакви „важни бумаги“ и съ единъ уморенъ видъ се оплакваше самъ на себе си:

— Провинциялистъ! Пакъ за службица! Главата ми вече побѣлѣ отъ твѣ просяци. . .

30/IV 1894 г. Пловдивъ.

Хр. Д. Максимовъ (Мирчо).